

ΠΕΘΑΜΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Φύλλα, φύλλα πράσινα καὶ φύλλα κίτρινα, φύλλα μισοπρασινισμένα καὶ μισοκιτρινισμένα γεμίζουν τὴν δενδροστοιχίαν τῆς πλατείας τῶν Ὑψηλῶν Ἀλωνίων, τὰ τραπεζάκια καὶ τὰ καθίσματα τῶν καρφενείων, τὰ καπέλλα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν μπεμπέδων τὰ κεφαλάκια, εἰς τὰ ὁποῖα πίπτουν μὲ ἓνα ἀπάλαφρο μυστικὸ κρότο, ἀπὸ τὰς φυλλορροοῦσας ἀκακίας. Ζωὴ ἐνὸς καλοκαιριοῦ γεμάτη ἀπὸ ἡδονῆ καὶ ἀπὸ μυστικοπάθειαν κόπτεται εἰς τὸ φτερούγισμα τοῦ πιανούργου σπουργίτη, στριφογυρίζει καὶ πίπτει στὸ δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖον περνᾷ μία ἄλλη ζωὴ, ἡ ζωὴ τοῦ ρεύματος, αὐτὴ ποῦ θὰ παρασύρει ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον τοῦ βίου τὸ κίτρινο φύλλο, τὴν ζωὴν ἐνὸς καλοκαιριοῦ. Τὶ μεγάλο ρεῦμα διὰ τὸν τάφρον ἐνὸς μικροσκοπικοῦ φύλλου! Ἄλλὰ ποῖον μεγάλον προορισμόν ἐπιτελεῖ ὁ γοργὸς αὐτὸς τῆς ζωῆς διαβάτης! Ἀρπάζει εἰς τὰ θολὰ νερά του τὸ ἀδύνατο φύλλο καὶ τὸ φέρει ἐκεῖ ὁπόθεν ἦλθε. Ποῦ; ἄγνωστον. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριον τῆς μεγάλης δημιουργίας. Τὸ ξεθεμέλωμα μιᾶς ζωῆς καὶ ἡ ἀναδημιουργία νέας. Τοῦ σοφοῦ τὸ κρανίον θυθίζεται μέσα εἰς τὸ μυστηριῶδες σπῆλαιον ὁπόθεν ἐκπηγάζει τὸ μεγάλο ρεῦμα καὶ δὲν ἀνευρίσκει μέσα εἰς αὐτὸ ἄλλο ἀπὸ τὸν βαρὺν παφλασμόν καὶ τὸ σκοτεινὸν μυστήριον. Καὶ ἀφίεται ὁ σοφὸς νὰ παρασυρθῇ εἰς σκέψεις, τὰς ὁποίας θὰ ἀρπάξῃ μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὰς τὸ θολὸ ρεῦμα, διὰ νὰ τὰς φέρῃ μαζὺ μὲ τὸ κίτρινο φύλλο εἰς τὸ ἄγνωστον, εἰς τὸ μυστήριον, εἰς τὴν ἀφάνειαν...

Νὰ ὁ μπεμπὲς τῆς δινδροστοιχίας, γλιστρᾷ τὸ ἀπαλὸ χεράκι του ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ντανιάς του καὶ κύπτει νὰ ἀρπάξῃ τὸ κίτρινο φύλλο. Ἡ ζωὴ ποῦ ροδίζει ἀνατέλλουσα, παίρνει στὰ χεράκια της τὴν ζωὴν ποῦ ἔσβυσεν, ἀφοῦ ἔζησεν ἓνα καλοκαῖρι μεθυστικό.

Εἶναι τὸ τελευταῖο χᾶιδεμα πρὸς ἓναν πειθαμμένον, ἀπὸ ἓναν

ποῦ τώρα ἀορίζει νὰ ζῆ. Εἶνε ἡ μεγάλη δημιουργία ποῦ φέρει εἰς ἀντίθεσιν δύο ψυχὰς ἀγνές, πρὶν ἀκόμη τὰ βουρνώδη νερά τοῦ ρεύματος τὰς παρασύρει εἰς τὸ ἄγνωστον.

Πόσα παρόμοια ἀντιθέσεις δὲν παρουσιάζονται εἰς τὸν βίον τοῦ περνᾷ ἀμέριμος καὶ πόσα γέλοια δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν ψυχὴ διὰ νὰ συναντήσουν τὸ κλάμμα τῆς ζωῆς ποῦ ψυχορραγεῖ εἰς τὸ γλυκύτερο δειλινὸ τῆς ἡμέρας. Καὶ ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν φυλλορροοῦσαν ἀκακίαν χαμογελᾷ τὸ λευκὸ χρυσάνθεμον ποῦ μόλις ἀνοίγει τοὺς θυσσάνους του διὰ νὰ χαιρετίση διὰ μίαν στιγμὴν τὴν ζωὴν, καὶ νὰ κύβη ἔπειτα πρὸς τὸ ρεῦμα ποῦ τρέχει ταχὺ εἰς τὸ μυστήριον.

Καὶ πίπτουν τὰ φύλλα κίτρινα καὶ γλωμὰ κάτω εἰς τὰ χαλίκια τῆς δενδροστοιχίας καὶ ἐπάνω εἰς τὰ κεφαλάρια τῶν μπεμπέδων. Ζητοῦν νὰ κλέψουν τὸ τελευταῖο χαμογέλο ἀπὸ τὴν ζωὴν ποῦ τόσον ἐθελξαν καὶ ἐδρόοισαν ἓνα ὀλόκληρο καιλοκαῖρι ὑπὸ τὴν σκιάν των. Γλυκὺς θάνατος, ὁ θάνατος τοῦ φυλλορροοῦντος δένδρου μὲ τὸ γέλοιο τοῦ φρινοποιοῦ δειλινοῦ.

Τέλος Τουρνᾶς

ΗΧΟΙ ΕΝΑΡΜΟΝΙΟΙ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Χωρὶς νὰ τὴν ρωτήσω, κάποια μάγισσα
μὲ σίμωσε καὶ μοῦπε κάτι λόγια
ποῦ μὲς' στὰ στήθη μου βαθειὰ ἀντήχησαν,
τῆς Νειότης μου σὰν νᾶταν μοιρολόγια....

— "Ἐρημος καὶ ξένος στὸν κόσμον φαίνεσαι
χωρὶς καμμιά χαρὰ, χωρὶς ἐλπίδα·
στὴν ὄψι σου ἡ λύπη ζωγραφίζεται·
τὰ πειὸ βαθειὰ σου γνώρισα καὶ εἶδα....

Μὰ πρὶν ἢ μάγισσα φύγη χαρούμενη
γέρνει στὸ πλάι μου καὶ ψιθυρίζει :

— "Ἀνάθεμα μελαχροينوῦλα ὁμορφη,
ποῦ τὴν καρδιά σου πῆρε καὶ ὀρίζει !

Ναῦπακτος,

Ἰωάν. Δ. Ροντήρης